

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 9 ISUS MARELE ÎNVĂȚĂTOR

În acest studiu vom vedea pe Isus ca un mare Învățător. Luca era medic și absolvent al unei universități grecești, avea o minte scilipitoare căruia îi plăcea să cerceteze și să analizeze totul. Îl putem considera un rezultat al culturii grecești. Luca afirmă că Isus era un maestru care învăța cu multă autoritate. Se naște întrebarea, de unde venea autoritatea Sa, doar din simplu fapt că era Fiul lui Dumnezeu? Ar fi putut fi suficient dar nu era doar lucru acesta. Pentru noi care îl acceptăm ca Dumnezeu întrupat ar fi suficient, dar pentru fariseii din vremea aceea nu era destul. Totuși mulți dintre ei spuneau că Isus învăța cu autoritate. Putem menționa cel puțin 3 motive în sprijinul autorității Sale.

În primul rând El era un cunoscător al Sfințelor Scripturi. La vârsta de 12 ani uimea prin vasta cunoștință pe care o dobândise din Scriptură. Luca 2, 46-47 spune:

⁴⁶*După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări.*

⁴⁷*Toți care-L auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui.*

Toți care Îl auzeau rămâneau uimiți de răspunsurile lui pline de putere. Putea să vorbească de la Sine însuși, dar nu a făcut-o. În majoritatea ocaziilor și-a bazat cele spuse pe Scriptură, iar acest lucru îi deruta pe farisei care erau buni cunoscători ai Legii.

În al doilea rând, învățăturile Sale nu erau simple cuvinte pentru că erau întotdeauna însoțite de acțiuni, nu erau doar vorbe în vânt, El scotea demoni, vindeca și transforma vieți. El nu a ținut un discurs minunat despre naștere, ci El s-a născut dintr-o fecioară ca un copil fără apărare. Aceasta înseamnă că faptele și cuvintele trebuie să meargă mână în mână. El nu a vrut să ne învețe doar ce înseamnă iertarea ci chiar a demonstrat-o la cruce iertându-i pe cei care Îl crucificau. Lucrul acesta ne transmite ideea că autoritatea Sa venea chiar din faptele Sale.

Mai există și un **al treilea motiv**, El vorbea pe înțelesul tuturor, El nu se pierdea în cuvinte fără sens sau pline de grandoare dar care creau confuzie. El se folosea de metafore și alegorii pentru ca să dea sens mai profund învățăturilor teoretice. Ideile Sale nu erau cuprinse în cuvinte ieftine nici în jocuri de cuvinte sau filozofii greu de înțeles. Folosea comparații simple și imagini obișnuite din natură (ploaia, florile, păsările, stâncă, nisipul). De ce făcea acest lucru? Pentru a imprima în mintea oamenilor lecții practice de viață. Isus nu vedea omul doar ca pe o simplă ființă rațională. Pentru El mintea umană nu însemna doar o înmagazinare de concepte teoretice. El avea ca obiectiv să imprime în mintea lor realități ale vieții practice, dorea ca prin învățăturile Sale să-i ajute să găsească cu ușurință calea către fericire în ciuda tuturor greutăților care apar în cale. Domnul Isus știa că mulți dintre ei care veneau și Îl ascultau nu doreau să învețe. Erau acolo doar pentru a-L critica. În ciuda acestui fapt Isus nu îi înfrunța, ci dimpotrivă, prezenta parabole din care ei înșiși să tragă concluzii. De exemplu: una este să spui „ai o inimă de piatră” și altceva este să vorbești despre terenul stâncos unde sămânța după ce încolțește moare pentru că nu poate să-și infinga rădăcinile. Fiecare persoană hotăra tipul de teren care era chiar în inima lui.

Deci în rezumat la el găsim trei motive care demonstau autoritatea Lui:

1. Alături de cuvinte întotdeauna punea faptele.
2. Nu complica lucrurile cu filozofii goale.
3. Întotdeauna adăuga ilustrații la învățăturile Sale.

El nu înfrunta persoanele, ci mai degrabă le expunea imagini și aplicații, astfel încât fiecare să ajungă să poată trage singuri concluziile.

Al doilea punct din acest studiu are legătură cu fericirile. Luca punctează patru fericiri și patru vaiuri. Domnul Isus a spus că ar trebui să fim fericiți, binecuvântați pentru că suntem săraci, pentru că suntem respinși, înjosiți, subestimați etc... Acuma dragul meu, aici nu este vorba de o profeție și anume că viața creștinului trebuie neapărat să fie plină de suferință și dureri. Dar Isus știa că poporul Său are nevoie de credință într-o lume necredincioasă. Această lume de multe ori are modele de prosperitate care sunt împotriva principiilor împărăției lui Dumnezeu iar fii Săi sunt astfel nevoiți să răzbată prin vâlul potrivnic al lumii. Mulți pot spune că învățăturile lui Isus sunt irealiste, când de fapt ele sunt chiar realiste. El prezintă ucenicilor Săi o lume de minuni chiar prin faptul că Și-a dat viața. El le arată un tablou de realități și le spune că în ciuda faptului că în lume vor avea de suferit, sus în cer îi așteaptă minunată răsplată.

După fericiri Isus prezintă plângerile (vaiurile). Le găsim în Luca 6,24-26:

²⁴*Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!*

²⁵*Vai de voi, care sunteți sătui acum! Pentru că voi veți flămânzi! Vai de voi, care râdeți acum, pentru că voi veți plânge și vă veți tângu!*

²⁶*Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu proorocii mincinoși*

Așa că dragul meu, aceste plângeri nu au fost rostite pentru cei care nu cunoșteau pe Hristos. Versetul 20 spune:

²⁰*Atunci Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi, și a zis: "Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!"*

Adică variurile sunt pentru ucenici. Fericirile deasemenea. Începând cu acest moment Isus îi avertizează practic de pericolul suficienței spirituale, adică de a simți că deja sunt bogați în credință și că nu au nevoie de nimic mai mult, falsa satisfacție a egoismului și a înălțării de sine. În Apocalipsă acesta este păcatul bisericii din Laodiceea. Apoc. 3,17-18 spune:

¹⁷*Pentru că zici: "Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,*

¹⁸*te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi.*

Vrea să spună că biserica din timpul lui Hristos până astăzi nu s-a schimbat cu nimic, este aceeași, iar vaiurile sunt la fel ca și în cazul ucenicilor Săi. Deci mesajul se aplică chiar pentru biserica de astăzi.

Vom trece la partea a treia a acestui studiu analizând următorul pasaj biblic: Luca 8,19-21:

¹⁹*Mama și frații lui Isus au venit la El; dar nu puteau să-I vorbească, din pricina norodului.*

²⁰*Cineva I-a spus: "Mama Ta și frații Tăi stau afară, și vor să Te vadă."*

²¹*Dar El, drept răspuns, a zis: "Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-l împlinesc."*

Iată aici vedem cum mama și frații lui Isus au dorit să se întâlnească cu Isus, dar cum era multă lume nu au putut ajunge la El, așa că au fost nevoiți să trimită un mesager la El. Important de remarcat răspunsul Domnului dorinței acestora. Mulți sunt cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar aceasta nu

înseamnă că automat îi califică ca și membri ai împărăției cerești. Pe lângă auzire este importantă împlinirea și aplicarea acestuia. Există o ascultare formală, din obligație, dar aceasta nu are nici o valoare. Fariseii au creat un mare număr de reguli pentru a descrie formele acceptabile ale ascultării de legea lui Dumnezeu. Există și un alt tip de ascultare, ascultarea legalistă, care are mai mult de a face cu litera decât cu autorul ei. Aceasta este o ascultare de lege într-un mod insensibil uitând de Dumnezeu și de iubirea care trebuie să provină din această ascultare. Dragul meu, Isus dorea o ascultare productivă care să unească familia lui Dumnezeu în Hristos. El a venit în lume pentru ca să stabilească nouă familie a bisericii, a venit să distrugă barierele separării pe care păcatul le ridicase. În nouă familie a bisericii n-ar fi trebuit să existe diferențe de rasă, naționalitate, limbă sau clasă socială. Ar fi fost suficient ca un păcătos căit să aibă credință în Hristos, așa se demonstrează acceptarea lui Matei, un vameș, a sutașului roman, un păgân, sau a celor invitați la nunta fără nici o deosebire.

În ultimele două părți ale acestui studiu putem vedea mesajul salvării din binecunoscuta parabolă a samariteanului milos. Isus se întorcea din Samaria când a fost abordat de un bun cunoscător al Legii și care l-a întrebat de ce lucrase în teritoriul necurat al Samariei. Pentru iudei samaritenii erau necurați și nu meritau salvarea. El era foarte inteligent iar întrebarea acestui om era o formă de a pune la probă pe Isus ca să vadă dacă era de partea samaritenilor sau nu. Acest cunoscător al legii, gândea în sine sa: „vreau să văd dacă acest Isus face diferența între samariteni și iudei”. De aceea el a întrebat: „Învățătorule, ce să fac să moștenesc viața veșnică?”. Dar Isus l-a interpretat doar cuvintele, nu i-a dat pe față și intențiile sale. Știi, Isus era un învățător al toleranței, evitând să prezinte în public intențiile rele pe care le avea acest cunoscător al legii. Lucrul acesta ar fi putut aduce la dezvoltarea atitudinii de respingere în mintea acestui om și s-ar fi pierdut posibilitatea pe care Isus o avea de a-l ajuta. Atunci cu o spontaneitate deschisă ca și când i-ar fi oferit toată încrederea Isus l-a întrebat: „Ce este scris în lege? Cum o înțelegi tu?” El a explicat legea specificând Levetic 19,18:

¹⁸*Să nu te răzbuni, și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.*

Ce ar mai fi putut adăuga Isus la un răspuns așa de bine formulat. L-a felicitat, „foarte bine ai răspuns” – i-a zis Isus. „Fă așa și vei trăi!”. Conversația ar fi trebuit să se termine acolo, dar Isus a deviat întrebarea despre samariteni și iudei, într-o formă așa de elegantă încât învățătorul legii l-a întrebat: „Cine este aproapele meu?”. Încă o dată Isus nu i-a răspuns direct, ci a continuat să utilizeze aceeași formă de a răspunde, pe care o folosisese în întrebarea anterioară.

De această dată însă a adăugat o ilustrație care să se explice singură. Cobora un om de la Ierusalim la Ierihon și a căzut în mâna unor hoți care i-au rupt hainele, l-au bătut foarte tare și l-au lăsat aproape mort. Pe același drum trecea un preot, om sfânt care a trecut pe lângă el fără să facă nimic, apoi a trecut un levit, om sfânt de asemenea, chiar mai special decât cel anterior, dar care de asemenea trece pe lângă ea ocolindu-l continuându-și drumul. Interesant, victima era un iudeu, hoții la fel iar sfinții care au trecut pe lângă el de asemenea erau iudei. În urmă a apărut un samaritean, un așa numit necurat, dintr-un neam de necurați care fiind în călătorie și ajungând în locul în care era omul lovit i s-a făcut milă de el. S-a apropiat, i-a legat rănilor, l-a pus pe șeaua lui și ajuns la un han, l-a îngrijit iar a doua zi a plătit hangiuului ca să îngrijească de el până se va întoarce. Atunci Isus l-a întrebat pe învățătorul legii: „Care dintre aceștia trei ți se pare că a demonstrat iubire față de aproapele, față de cel căzut în mâinile tâlharilor?”. Rușinat de sine însuși a răspuns în grabă văzându-se învins și cucerit de înțelepciunea lui Isus. Era foarte clar pentru el că nu era o problemă de teritoriu nici de superioritate iudaică față de samariteni, nici de curăție sau de necurăție ceremonială, nici de cine avea dreptate în disputele istorice, nimic din toate acestea nu putea ajuta pe nimeni să aibă viață veșnică, importantă avea numai milă și ajutorul, milă față de păcătoși, milă față de aproapele.

Mântuirea dragul meu, nu este prin merite ci este prin har, doar prin har. Nu plătești și nu cumperi nimic, totul se primește prin har, prin credința în El. Aproapele meu și al tău este oricine are nevoie de

tine și de mine, nu contează cine este sau pe cine reprezintă. Ce Dumnezeu minunat avem, ce învățături minunate El ne învață și ce exemple minunate de viață ne dă. De aceea este minunat să știm că niciodată nu a existat vreun învățător care să vorbească cu atâta autoritate ca Domnul nostru Isus Hristos. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere: Stefania Banciu
Tehnoredactare: Gabriel Radu
[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)